

Hồi 32

Thông Thiên Kiếm Pháp

Tình ra thì còn sáu ngày nữa mới tới kỳ Võ lâm Đại hội. Từ lâu, Ngạo Thiên muốn đi tìm Lục Linh Lăng hỏi rõ có sự, một lần nói ra tất cả rồi vĩnh viễn chia tay, nhưng ngặt nỗi Thuận Thiên giáo không có chỗ ở nhất định, hành tung bí ẩn khiến chàng không biết đâu mà tìm.

Giữa lúc chàng còn phân vân chưa biết phải làm gì, thì có một bóng người vụt ra xuống đầu ngựa, nhìn lại thì chính là Hoàng Nhạn Ca.

- Ngũ đệ! Lão huynh tìm người vất vả quá.

Ngạo Thiên nhảy xuống ngựa mừng rỡ kêu lên:

- Ôi, nhị sư huynh!

- Ngũ đệ vẫn bình an chứ?

- Đa tạ sư huynh, đệ vẫn khỏe.

- Thế thì con bé họ Chu cách đây mấy ngày vẫn theo người như hình với bóng đâu rồi?

Lão nhìn chàng bằng ánh mắt tinh quái khiến Ngạo Thiên phải đỏ mặt, cúi đầu lúng túng nói:

- Nhị ca biết cả rồi sao?

- Nhị ca vẫn âm thầm hỗ trợ ngũ đệ mà. Mà thôi không nói nữa, ta có việc nhờ người đây.

- Xin nhị ca cứ sai bảo.

- Người còn nhớ Thiết Phiến phu nhân không?

- Người đàn bà điên?

- Phải. Ngũ đệ đi với ta một chuyến nhé.

- Nhị ca muốn đi đâu?

- Cứu người!

Dứt lời, lão vọt lên lưng ngựa. Ngạo Thiên cũng tức khắc nhảy lên ngòai sau lão, linh mã hí vang một tiếng rồi cất vó phóng như bay. Chẳng mấy chốc, họ đã chặn đầu một đoàn người gồm có bảy tên.

Quách Anh, Quách Từ đi trước dẫn đầu năm tên kiếm sĩ hắc kỳ kéo theo người đàn bà điền quần áo tả tơi, máu me đầy mình. Bà ta thương thế trầm trọng, đi không muốn nổi nhưng miệng vẫn kêu lên những tiếng thê lương:

- Trả con cho ta... Trả con cho ta...

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Ngạo Thiên không nói không rằng cất mình bay vọt lên. Một chuồng từ trên không đánh xuống lập tức đập vỡ sọ hai tên kiếm sĩ. Chàng vừa hạ thân xuống đất thì hữu thủ chộp người đàn bà ném sang cho họ Hoàng, tả thủ tiếp tục phóng chuồng đoạt mạng thêm một tên kiếm sĩ nữa.

Tất cả những sự việc đó diễn ra trong chớp mắt, hai tên sứ giả họ Quách không kịp trở tay. Bọn chúng vừa giận vừa sợ, kinh hoàng nhìn Ngạo Thiên, gào lên:

- Thằng khốn, nạp mạng cho ta!

Hai tên đồng loạt tiến lên xuất chuồng. Kể ra công phu của chúng cũng đạt đến trình độ kinh thiên, Tụ Hỏa Thần Công đánh ra có sức thiêu hủy bất cứ vật gì cản trở trên đường đi của nó.

Tuy nhiên, Ngạo Thiên ngày hôm nay trong mình đã có ba môn tuyệt học, chàng nhẹ nhàng động thân né chuồng rồi tiếp tục sử dụng cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân di chuyển quỷ mị làm cho đối phương rối loạn tinh thần.

Quách Anh, Quách Từ vùng chuồng bổ tứ phía nhưng chẳng chạm được đến cái vạt áo của đối phương, chỉ nghe tiếng cười nhạt:

- Nằm xuống!

Bình... Bình...

Tiếng chuồng đập vào xác người, nhìn lại thì thấy họ Quách hai tên ngã ngựa dưới đất. Ngạo Thiên nhiều phen bị mẹ con Tư Mã Quỳnh Dao hành hạ tàn khốc nên đối với Ngũ Kiếm Kỳ môn đã có lòng thù hận sâu sắc. Chàng tiến tới vùng tay kết liễu sinh mạng hai tên Thái Bảo sứ giả, chúng chỉ kịp kêu ối một tiếng đã vỡ sọ, hồn lìa khỏi xác.

Trong rừng bỗng có tiếng gầm vang động đầy thống hận:

- Âu Dương Ngạo Thiên! Bốn thiếu gia thê sẽ lột da ngươi.

Ngạo Thiên vừa muốn động thân lao vào rừng thì họ Hoàng đã gọi lại:

- Ngũ đệ, mặc kệ hấn!

Tên kiếm sĩ may mắn còn sống sót cũng đã cao chạy xa bay. Ngạo Thiên hai mắt đỏ ngầu uất ức nói:

- Sao sư huynh không cho đệ truy bắt hấn?

Họ Hoàng nghiêm giọng nói:

- Ngũ đệ say máu rồi đó.

Ngạo Thiên giật mình hồi tỉnh. Chàng nhìn hai bàn tay vấy máu của mình, bất giác thở dài. Họ Hoàng lại nghiêm giọng giáo huấn:

- Năm xưa, sư phụ hành hiệp chỉ giết những đại ma đầu táng tận lương tâm. Phàm những nhân vật bị sai khiến, người chỉ giáo huấn hoặc cùng lắm là phế bỏ võ công, hoặc đuổi ra quan ngoại suốt đời không được hồi hương. Ngũ đệ! Đó mới chính là hành động của bậc đại trượng phu.

Ngạo Thiên nghe xong mấy lời đó thì ân hận, thấm thía vô cùng. Chàng xá dài họ Hoàng, giọng xúc động:

- Tiểu đệ đa tạ nhị ca đã giáo huấn. Từ nay, đệ sẽ răn mình.

- Tốt lắm!

- Bà ta thế nào rồi?

- Huynh đã điểm huyệt cầm máu, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng nữa.

- Giờ nhị ca định làm gì?

- Huynh muốn nhờ một người bạn trị bệnh cho bà ta.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Nên làm như thế.

Họ Hoàng hỏi sang chuyện khác:

- Có phải đệ muốn đi dự đại hội võ lâm?

- Vâng ạ!

- Ta có cái này cho đệ.

Lão lấy ra một tấm thiệp mời trao cho Ngạo Thiên, chàng cất luôn vào áo rồi hỏi:

- Nhị ca có tin tức gì của Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng không?

- Lão hòa thượng luôn miệng trách người, lão cũng đang đi tìm người đó. Còn một người oán trách nữa mà không nói ra. Ngủ đi! Người đào hoa quá rồi đấy.

Ngạo Thiên mặt mày đỏ nhừ lên không nói được lời nào. Họ Hoàng tiếp:

- Có lẽ người sẽ gặp họ trong kỳ đại hội này. Bây giờ huynh đệ ta chia tay, nhị ca phải đi rồi đây. Hẹn gặp lại ở Ngọc Giác đài.

- Nhị ca khoan đi đã!

- Đệ còn chuyện gì muốn nói?

- Đệ... Muốn hỏi nhị ca tung tích của Thuận Thiên giáo?

Họ Hoàng nhìn chàng một lát rồi hỏi:

- Đệ muốn gặp Lục Linh Lăng?

Ngạo Thiên miễn cưỡng gật đầu. Họ Hoàng nói tiếp:

- Về chuyện này, nhị ca đang có một số nghi vấn, ngũ đệ thông thả chờ ta điều tra rõ ràng sẽ cho người biết.

- Nghi vấn gì, nhị ca có thể tiết lộ cho đệ biết không?

- Không được! - Họ Hoàng lạnh lùng đáp - Trong thời gian tới, đệ dứt khoát không được đi tìm Lục Linh Lăng. Đệ nên nhớ một điều, ngày nay thân xác đệ không phải của riêng đệ mà còn là tương lai của võ lâm.

Ngạo Thiên nghe xong mấy lời đó thì ngẩn ngơ cả người.

- Thôi, nhị ca đi đây.

Họ Hoàng vừa dứt lời, liền cấp người đàn bà điên, phóng đi mất dạng.

oOo

Ngạo Thiên trong lòng không chủ đích, thả lỏng dây cương cho linh mã tự ý đi. Phong cảnh lúc chiều tà được ánh hoàng hôn mang một vẻ đẹp sầu não, thê lương.

Linh mã đưa chàng đến một thung lũng vắng vẻ, trước mắt là một hồ nước mênh mông, giữa hồ mọc lên một ốc đảo, trên đảo cây cối um tùm tươi tốt.

Ngạo Thiên thả ngựa cho nó đi ăn cỏ, định bụng đốt một đồng lửa ngủ đêm ở nơi phong cảnh hữu tình này. Bất ngờ, linh mã hướng vào ốc đảo hí vang ba tiếng, gật đầu ba cái. Thái độ của linh mã làm cho Ngạo Thiên ngạc nhiên. Chàng vuốt ve nó và hỏi:

- Mã huynh có chuyện gì thế?

Linh mã lại hí lên một tiếng nữa, đầu vẫn hướng về ốc đảo. Bỗng dung từ trên ốc đảo vang lên tiếng đàn tranh, một khúc ca dạ hành của khách giang hồ.

Tiếng đàn lúc nhanh lúc chậm, trầm mặc du dương, thoang thoảng ngân nga trong gió. Tiếng đàn làm cho người đang vui càng vui hơn, khiến người có tâm sự buồn càng thêm phần sầu não.

Bỗng trên mặt hồ xuất hiện một chiếc thuyền độc mộc, chiếc thuyền do một thiếu nữ điều khiển, hướng về phía Ngạo Thiên từ từ lướt tới.

Khi thuyền đến gần mới khiến người ta giật mình vì dung mạo phi phàm, cốt cách tao nhã như tiên nữ của người chèo thuyền. Nàng mặc bộ y phục bằng lụa trắng toát, màu trắng trùng với nước da như tuyết của nàng.

Môi nàng đỏ mọng như quả đào chín, mắt nàng long lanh tựa nước hồ thu. Nàng khuấy nhẹ mái chèo, cử chỉ nhẹ nhàng thanh thoát như tiên giáng trần. Tin rằng bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng cũng rung động tận đáy lòng. Dù cho kẻ đó đang có tâm sự gì u buồn mà nhìn thấy nàng rồi lập tức sẽ lại vui vẻ, yêu đời ngay. Vẻ đẹp của nàng chỉ có thể dùng hai chữ kỳ diệu mà diễn tả.

Thuyền đã cập bờ. Ngạo Thiên dù là bậc chính nhân quân tử mà nhìn thấy nàng cũng phải ngơ ngẩn, tâm tình xao xuyến như có ngọn sóng thần xô qua.

Nàng rời thuyền lên bờ đi thẳng về phía Ngạo Thiên. Môi nàng nở một nụ cười tươi như hoa nở, giọng nói du dương huyền hoặc:

- Tiểu nữ xin kính chào công tử. Chẳng hay người có phải là Âu Dương Ngạo Thiên?

Ngạo Thiên qua phút bàng hoàng, giờ đã lấy lại phong thái đỉnh đạc. Chàng cúi đầu đáp lễ rồi nói:

- Tại hạ chính là Âu Dương Ngạo Thiên.

- Chủ nhân của tiểu nữ có lời mời Âu Dương công tử lên đảo dạo chơi một chuyến.

- Chủ nhân của cô nương... Phải chăng là người đang gảy đàn?

- Công tử đoán đúng rồi, tiếng đàn ấy là của chủ nhân tiểu nữ.

- Quý chủ nhân cho biết vì sao lại muốn gặp tại hạ không?

- Chủ nhân chỉ cần dặn mời công tử lên đảo. Gặp chủ nhân rồi, người tất sẽ biết được lý do.

Đây là một lời mời đường đột, nhưng chính cốt cách phi phàm của thiếu nữ thần tiên này cộng với tiếng đàn tuyệt vời kia khiến Ngạo Thiên không có một chút nghi ngờ nào.

Chốc lát sau, chàng đã ở trên chiếc thuyền của cô gái. Thuyền quay đầu hướng về ốc đảo lững lờ trôi theo tay chèo thanh thoát của thiếu nữ áo trắng.

Thuyền vừa cập bến, tiếng đàn kia cũng im bật. Thiếu nữ nhanh nhẹn lên bờ, đưa tay mời Ngạo Thiên:

- Xin mời công tử!

Ngạo Thiên chưa bao giờ đến nơi nào có phong cảnh u tĩnh, thanh nhã như nơi đây. Những cây cổ thụ lâu năm vươn tàng che rợp lối đi. Trên cành cao chim chóc tụ hội, chúng hót líu lo, rộn ràng như muốn chào đón khách. Dưới mặt đất nào là hươu, là nai, là thỏ... chúng nhón nhơ gặm cỏ, thỉnh thoảng lại ngẩng lên tròn xoe nhìn khách.

Giữa đảo lại có một cái hồ, trên hồ lại có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có nhà thủy tạ, có vườn hoa, ao sen... Cái khung cảnh hồ trong hồ, đảo trên đảo này có lẽ thế gian chỉ có một mà thôi.

Thiếu nữ chỉ tay ra nhà thủy tạ nói:

- Mời công tử, chủ nhân đang chờ người ở đó.

Từ chỗ Ngạo Thiên đứng cách nhà thủy tạ khoảng cách chừng năm sáu trượng, chẳng có thuyền cũng chẳng có cầu bè gì bắc qua. Ngạo Thiên cười khế rồi nhún mình bay vọt đi.

Thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên quả nhiên vừa đẹp mắt vừa linh nghiệm phi thường. Thân hình Ngạo Thiên như cánh hạc lướt trên mặt hồ. Chỉ một lần chạm chân xuống lá sen làm điểm tựa, Ngạo Thiên đã đứng trên nhà thủy tạ.

Đó là một thiếu phụ tuổi ngoài bốn mươi, dung mạo xinh đẹp hiền từ, nụ cười làm ấm áp lòng người. Bà ta ngồi bên chiếc đàn tranh, cạnh đàn đặt một thanh kiếm. Bao kiếm bằng đồng có khắc những hoa văn họa tiết trông rất lạ mắt.

Ngạo Thiên cung tay hành lễ rồi cất giọng từ tốn:

- Nương nương cho mời văn bối đến đây chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Người đàn bà có giọng nói rất nhu mì:

- Mời công tử ngồi!

Ngạo Thiên ngồi xuống chiếc đôn đá. Người đàn bà đứng lên rót trà mời chàng, cử chỉ của bà ta nhẹ nhàng, thanh thoát của bậc quý nhân.

- Mời công tử!

- Văn bối xin được thỉnh cao danh.

- Công tử đừng vội! Sau khi trả lời vài câu hỏi của nô gia, tất công tử sẽ biết nô gia là ai, vì sao mời công tử tới đây.

- Xin nương nương cứ hỏi.

- Công tử chắc đúng là Âu Dương Ngạo Thiên rồi?

- Đúng là tại hạ.

- Vừa rồi có phải công tử sử dụng thân pháp Bạch Hạc Phi Thiên?

- Nương nương nhìn không sai.

- Thế công tử có biết cái này không?

Vừa nhìn thấy tín vật trên tay người đàn bà, Ngạo Thiên tái mặt, trong lòng rung động. Chàng vội quỳ xuống, giọng không giấu được nỗi vui mừng khôn xiết:

- Đệ tử Âu Dương Ngạo Thiên xin ra mắt tôn sư.

Thì ra đó là miếng thép có khắc hình mãnh hổ, nó chính là một phần của Hổ phù. Người đàn bà vụt nghiêm giọng:

- Thấy tín vật như thấy Tôn sư! Âu Dương Ngạo Thiên! Hổ phù của ngươi đâu?

- Đệ tử vâng lệnh đại sư huynh đã cất giấu Hổ phù ở một nơi bí mật.

- Thế thì ngươi hiến lộng thần công cho nô gia xem thử.

- Đệ tử tuân mệnh!

Dứt lời, Ngạo Thiên đứng lên thi triển bộ cước pháp Vạn Ảnh Phù Vân, phút chốc chàng đã đi đủ tám mươi một phương vị, trở về đứng ở vị trí cũ, thần sắc không chút thay đổi. Rồi chàng vận công phát động luồng Hàn Băng biến thân hình thành một lớp sương khói mờ mịt.

Chàng nghe văng vẳng giọng thiếu phụ xúc động kêu lên:

- Ngũ đệ!

Ngạo Thiên cũng ghen ngào:

- Người là...

- Ta họ Hà tên Uyên Uyên, chính là tứ sư tử của ngươi đây.

Hóa ra đệ tử thứ tư của Trí Nguyên đại sư lại là một nữ nhân. Cũng như lần trùng phùng với Hoàng Nhạn Ca trước đây, tỷ đệ hai người họ đều rung rung nước mắt.

Một người đi tìm kiếm trong cõi trời đất mênh mông, một người ngồi chờ đợi trao lại cơ duyên, cuối cùng họ đã gặp nhau. Đây không phải là sự xếp đặt bình thường của một con người bình thường mà là cơ duyên tạo hóa của trời đất, là sự thần thông quảng đại của bậc thánh nhân.

Qua phút xúc động, Hà Uyên Uyên nghiêm giọng nói:

- Ngũ đệ, có phải sắp tới ngươi định đi dự đại hội võ lâm?

- Đệ đúng là có ý định đó.

- Vậy thì đệ hãy mau mau uống Hoàng Dược đơn gia tăng công lực rồi tức tốc tu luyện Thông Thiên kiếm pháp cho kịp ngày tham dự đại hội.

- Thông Thiên kiếm pháp?

- Đúng vậy! Tứ sư tử ngươi chính là người sở hữu tuyệt học thứ tư của ân sư, Thông Thiên kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này có cả thấy ba chiều, chiều sau tinh kỳ hơn chiều trước. Mỗi chiều gồm sáu cả thấy tinh tú trên trời đất, uy lực biến hóa khôn lường. Người luyện thành pho Thông Thiên kiếm pháp một khi đánh ra cả ba chiều liên miên bất tận sẽ có uy lực dời núi lấp biển, kinh thiên động địa.

Ngạo Thiên ngập ngừng hỏi:

- Tứ tử luyện pho Thông Thiên kiếm pháp trong bao lâu?

- Sư tử của đệ tư chất tầm thường, luyện chiều đầu mất một năm, chiều kế hai năm, chiều cuối cùng phải mất bốn năm. Cả thấy là bảy năm, tuy nhiên cũng chưa lĩnh hội hết tinh hoa của nó.

Ngạo Thiên nghe tới đó mà rung mình. Chàng chỉ có không đến sáu ngày!

- o O o -